

นิต วัฒยา

นิทรรศการภาพเขียน

Rama IX Art Museum Foundation

EXHIBITION OF PAINTINGS BY NITI WATTUYA

502-0262-02-1981
B-CAT-1-0161

ศิลปิน เมื่อจะสร้างงานศิลปะ สิ่งที่จะต้องคำนึงถึง
เป็นสิ่งแรกคือ งานนั้นจะต้องสมบูรณ์ด้วยคุณค่าทางศิลปะ

Rama IX Art Museum Foundation

นิทรรศการภาพเขียน

นิตี วัตุยา

ณ. หอศิลป์พระศรี 10-26 กุมภาพันธ์ 2524

EXHIBITION OF PAINTINGS BY

NITI WATTUYA

10-26 FEB. 1981

AT THE BHIRASRI INSTITUTE OF MODERN ART

Rama IX Art Museum Foundation

แม่น้ำเจ้าพระยา

สีน้ำมัน 120 x 150 ซม.

เมื่อฉันอยู่ต่อหน้าธรรมชาติอันกว้างใหญ่ไพศาล
ฉันใช้หัวตลอดทั้งหมดที่ประกอบขึ้นเป็นชีวิตของฉันสัมผัสอย่างลึกซึ้งกับสรรพสิ่ง
ปล่อยความรู้สึกทั้งหมดเป็นอิสระ แทรกซึม รับรู้ถึงความงดงามอันยิ่งใหญ่
ลืมหมดสิ้นถึงอดีต และอนาคต ลืมความมุ่งหวังที่บีบคั้นและกักลอม
ความเจ็บปวดรวดราวที่เคยได้รับทั้งหมด ถูกหลอมรวมเป็นความรู้สึกของชีวิต
มันได้กลับกลายเป็นความตื้นต่ำ ล้าลึก เป็นรสชาติแท้ ๆ ของชีวิตมนุษย์คนหนึ่ง
และโดยความสงบนิ่งอย่างสิ้นเชิงของความกระวนกระวายแห่งความนึกคิดทั้งปวง
ความรู้สึกของชีวิตเป็นอิสระที่จะซึมซับอย่างดูดดื่มกับความรู้สึกเจ็บปวดรวดราวในธรรมชาติ
และบัดนี้แม้แต่ความกลมกลืนฉันและสรรพสิ่ง คงได้หลอมละลายกลายเป็นสิ่งเดียวกัน
ภาวะมีเพียงหนึ่ง ไม่มีตัวตน ไม่มีท้องฟ้า ไม่มีเมฆ ไม่มีแม่น้ำ ไม่มีฝั่งไม่มีแม้สรรพสำเนียงใด ๆ
เพราะสิ่งเหล่านี้ได้สัมพันธ์กลมกลืน กลายเป็นความชื่นชมสูงสุด
ชีวิตถูกทอดทิ้ง เจ็บปวด ดิ้นรน และไร้สาระอย่างสิ้นเชิง ได้ซุกตัวสงบนิ่งในอ้อมโอบแห่งธรรมชาติ

เรือ

สีน้ำ 45 x 60 ซม.

บ้านริมน้ำ

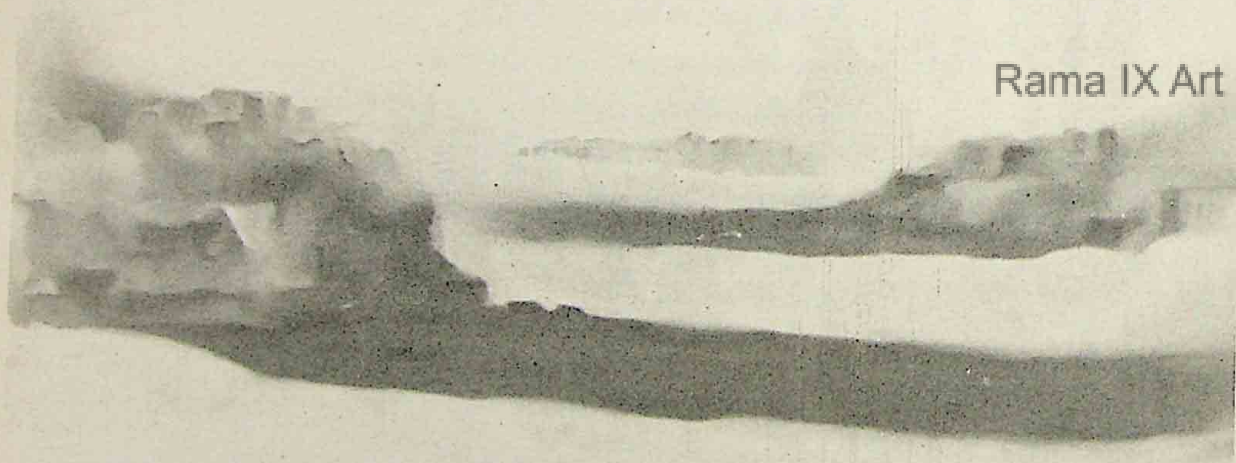
สีน้ำ 45 x 60 ซม.

ในการทำงานศิลปะ

ความงามอาจไม่ใช่จุดมุ่งหมายอีกต่อไปของศิลปิน
 แต่งงานศิลปะไม่ว่าจะโดยจุดมุ่งหมายใด
 และ ถ้า งานนั้นมีคุณค่าของศิลปะแล้ว
 ทั้งหมดนั้นคือความงามที่แท้จริง
 และเป็นความงามที่ไม่อาจพบเห็นได้ในที่อื่นใด

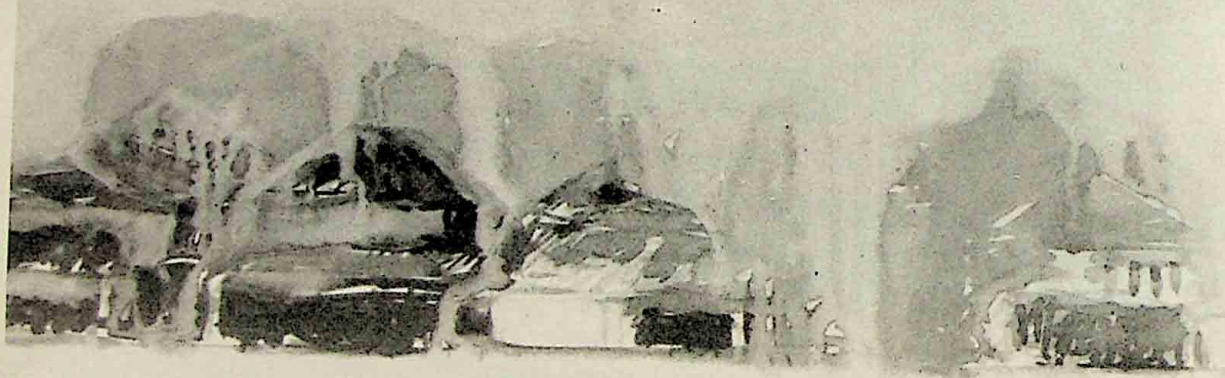
Rama IX Art Museum Foundation

ถ้าศิลปินยังรู้สึกอยู่ว่า ตัวเองทำงานศิลปะเพื่อมนุษยชาติแล้ว
 เขายังไม่ได้ทำอะไรให้กับใครเลย
 เพราะถ้าใครคนใดคนหนึ่ง รู้สึกว่าตัวเองได้ให้
 เขาก็ได้รับผลตอบแทนแล้วเท่าที่เขาได้ให้ไป
 การให้โดยได้รับสิ่งตอบแทน ไม่ถือว่าเป็นการให้
 ดังนั้น ไม่มีการให้ไม่มีบุญคุณ ไม่มีความยิ่งย่อนกว่ากันในระหว่างมนุษยชาติ
 ศิลปินคือมนุษยชาติ เขาอุทิศตนให้กับงานศิลปะ
 และผู้คนอื่น ๆ ก็อุทิศตนให้กับการทำงานของเข
 ไม่มีการอุทิศตนให้กับใครที่ไหนนอกจากการทำงาน
 และเราต่างชื่นชมกับผลของการทำงานร่วมกัน

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลปินที่ประสบความสำเร็จจะมีเอกลักษณ์ของตัวเองเด่นชัด
เราไม่อาจจใจที่จะกำหนดลักษณะหนึ่งลักษณะใดให้เป็นลักษณะของตัวเองได้
เพราะถ้าเราจใจกำหนดลงไปว่าลักษณะนี้เหมาะที่จะเป็นลักษณะของเรา
และจะยึดลักษณะนี้ไว้
ก็เท่ากับเราได้หยุดแล้ว ได้ตายลงแล้ว
เพราะหลังจากนั้น เราก็จะเอาแต่ชุดซากศพของตัวเองขึ้นมาตกแต่ง
สร้างโลงให้ใหม่ โลงแล้วโลงเล่า
และเฝ้าประดับประดาโลงให้วิจิตรพิศดาร
แต่คราวใดที่เราเปิดฝาโลง ความตาย ซากศพก็จะอยู่ที่ใจกลางนั้นเสมอไป

Rama IX Art Museum Foundation

บ้านริมน้ำ

สีน้ำ 45 x 60 ซม.

ที่ริมแม่น้ำหน้าโรงสีเก่า ๆ แห่งหนึ่ง
มีหลักใหญ่ ๆ ที่ทำด้วยไม้และปูนซีเมนต์มากมายปักอยู่
ทุกต้นสีกร่อนผุพังมากน้อยตามแต่อายุของมัน
สายน้ำได้ไหลผ่านมันทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที และทุกวินาทีไม่เคยหยุด
สองสิ่งนี้อาจบอกให้เรารู้ถึงเรื่องราวของชีวิต และความตาย
หลัก คือความตายโดยสมบูรณ์แบบ
ตั้งแต่วันที่มันถูกกำหนดให้ปักลงจะโดยจุดมุ่งหมายใดก็ตาม
ชีวิตที่ถูกกำหนดโดยสิ่งใด คือชีวิตที่ตายแล้ว
และสายน้ำ คือแบบอย่างแห่งชีวิตของการมีชีวิต
มันไม่เคยยึดเหนี่ยวตัวเองไว้ มันปล่อยตัวเองให้เคลื่อนไปอย่างอิสระ
และมีสิ่งใหม่มาทดแทนไม่ขาดสาย
แม่น้ำคือชีวิตที่มีการสับเนื่องไม่รู้จบ สด อิสระ
และเต็มเปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวาของการมีชีวิตสมบูรณ์แบบ

งานศิลปะชิ้นใดแม้จะมีคุณค่าทางศีลธรรม จริยธรรม
หรือจะมีจุด มุ่งหมายทางการเมืองดีเพียงใดก็ตาม
ถ้าขาดเสียซึ่งคุณค่าของศิลปะ งานชิ้นนั้นก็ไมอาจเรียกได้ว่าเป็นงานศิลปะ

ถ้าจะทำงานศิลปะเพื่อสะท้อนเรื่องราวทางการเมือง
ทางศีลธรรม จริยธรรมใด ๆ ก็ตาม
จะต้องให้ศิลปะเป็นตัวสะท้อนคุณค่าของเรื่องราวเหล่านั้น
ไม่ใช่ให้สิ่งเหล่านั้นแสดงคุณค่าโดยตัวของมันเอง

เพราะต้องโดยคุณค่าของศิลปะเท่านั้นจึงจะสามารถทำให้เรื่องราวเหล่านั้น
เกิดความงาม เราความรู้สึกและโน้มน้าวจิตใจคนได้
ไม่เช่นนั้น มันก็จะเป็นเพียงการบอกเล่า การอบรมสั่งสอน
หรือการโฆษณาชวนเชื่อทางการเมือง ทางศีลธรรม จริยธรรมเท่านั้น

เมื่อดวงอาทิตย์ทอแสงสีทองเจิดจ้ายามเช้า
แม่น้ำได้สะท้อนแสงนั้นเป็นประกายระยิบระยับ
จนดูราวกับว่าน้ำต่อนั้นกลายเป็นทองจริง ๆ
แต่เจ้าแควสีทองระยิบระยับนั้นหาใช่ตัวของน้ำเองไม่
น้ำนั้นมีคุณค่าเฉพาะตัวของมันอยู่
และต้องโดยคุณค่าของน้ำเท่านั้นจึงจะสามารถ
สะท้อนให้เกิดแสงสีงามระยิบระยับเช่นนี้ได้

Rama IX Art Museum Foundation

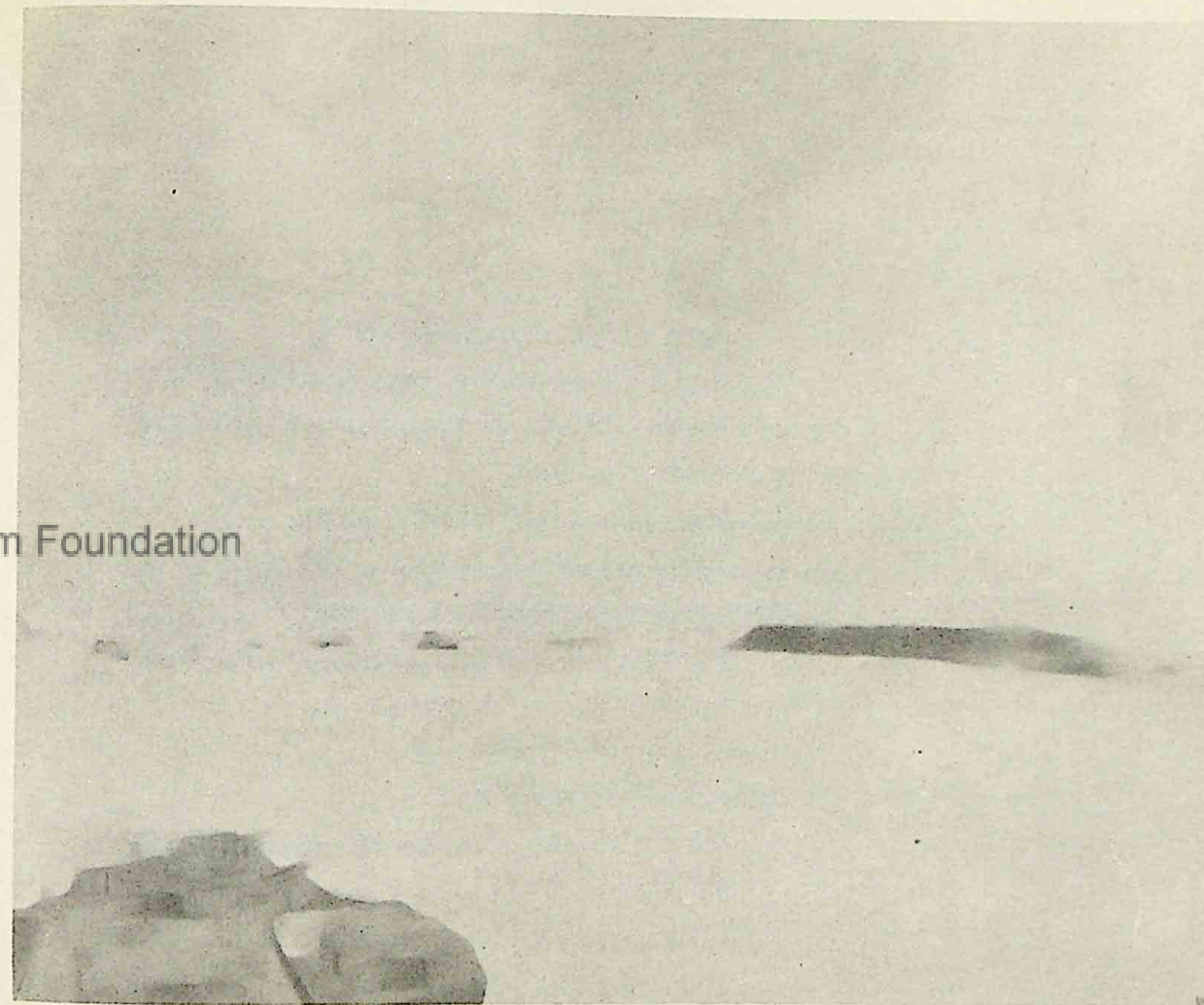

แสบสีเทา

สีน้ำมัน 200 × 250 ซม.

Rama IX Art Museum Foundation

ถ้าเราทำงานศิลปะโดยคำนึงถึงเอกลักษณ์ประจำชาติเรา
เราจะแสดงได้แต่เพียงเปลือกที่ตายด้านของรูปแบบศิลปะไทยเท่านั้น
ต่อเมื่อเราลิ้มรูปแบบประจำชาติเสีย
งานที่ออกมาจะเป็นอิสระ แสดงสัจจะที่เป็นเนื้อแท้ของชีวิตจิตใจคนไทยปัจจุบัน
และขณะเดียวกันก็เป็นสากลด้วย
ต้นมะลิที่ข้างประตูบ้านฉันออกดอกสีขาวหอม ชื่นใจยิ่งนัก
มันไม่เคยกังวลเลยว่า มันจะออกดอกเป็นดอกทิวลิปหรือดอกท้อ
มันออกดอกเป็นดอกมะลิทุกครั้งก็โดยเหตุที่มันเป็นต้นมะลินั่นเอง

แม่ น้ำเจ้าพระยา

สีน้ำมัน 120 × 150 ซม.

ศิลปินคือ ผู้ซึ่งเฝ้าดูพฤติกรรมของสังคม
และแน่นอน ถ้าเขาทำงานอย่างอิสระ งานของเขาจะสะท้อนสังคม
เพราะศิลปินคือ สิ่งซึ่งเกิดขึ้นจากการกระทบของเรื่องราวที่แวดล้อมอยู่
แล้วสะท้อนผ่านชีวิตทั้งชีวิต

ชีวิตซึ่งเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความเป็นไปของชีวิต
ด้วยการเฝ้าดูอย่างใจจดใจจ่อและอย่างต่อเนื่อง
ด้วยความรักอย่างแท้จริงต่อมวลชีวิตและต่อสรรพสิ่ง

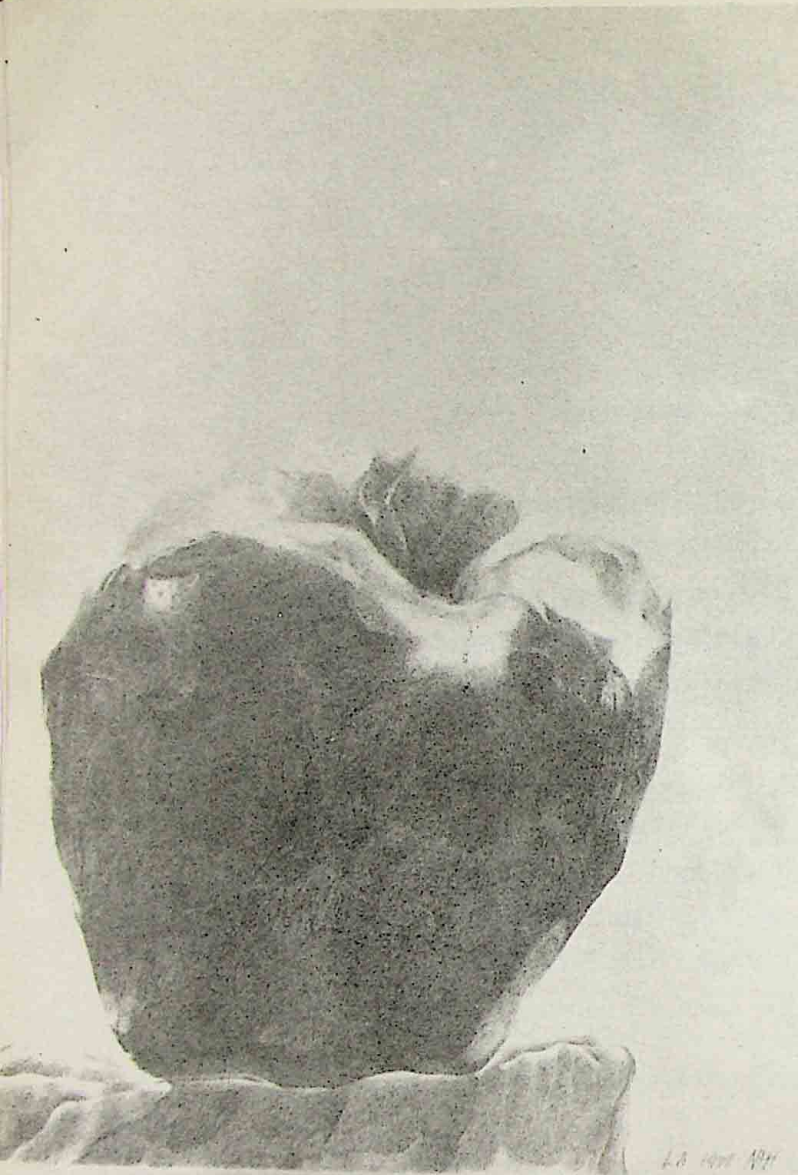
ชีวิต ซึ่งสามารถละลายตัวตนให้หลากไหลไปพร้อมกับความงาม
ความงามแห่งการดำเนินบทบาทของชีวิตในโลกกว้าง
ความงามแห่งการเคลื่อนไหวของสรรพสิ่ง
และความงามแห่งลีลาของความสงบนิ่ง

ชีวิต ซึ่งไม่อาจถูกทำลายให้ย่อยยับลงได้ด้วยอิทธิพลของสังคมใด

ศิลปินนั้นลุ่มลึกเสมอ มันไม่อาจเป็นสิ่งผิวเผิน
แต่มันก็เป็นสิ่งธรรมดาสามัญซึ่งเกิดขึ้นกับชีวิต
และมันไม่อาจเป็นสิ่งซึ่งมนุษย์ไม่อาจสัมผัสได้

Rama IX Art Museum Foundation

มีบางขณะในยามใกล้ค่ำแม่น้ำจะว่างเปล่า
เรือทุกลำจอดนิ่งอยู่ริมฝั่งไม่มีเสียงสักลำที่แล่นอยู่
มีเพียงสายลมอ่อน ๆ เคล้าเคลียอย่างแผ่วเบากับผิวน้ำ
ฉันชอบที่จะสังเกตดูพวกผักตบชวาเล็ก ๆ
หรือเศษไม้เศษขยะที่ลอยตามน้ำ
มันไร้ค่าไม่มีใครสนใจ
ลอยกระเพื่อมขึ้นลงไปตามกระแสคลื่นเล็ก ๆ
และมันก็เป็นสิ่งเล็กน้อยไร้สาระจริง ๆ
เมื่อเทียบกับความกว้างใหญ่ของแม่น้ำ ความไกลโพ้นของฝั่ง
และความเว้งว่างของท้องฟ้า
มันช่วยเน้นอย่างเด่นชัดถึงว่า
ชีวิต คือฝุ่นผงเล็ก ๆ ที่ถูกทอดทิ้งตามยถากรรมอยู่ในโลกกว้าง

Rama IX Art Museum Foundation

แอปเปิ้ล ปากกาถูลิ้น 48 x 60 ซม.

บันทึกสั้น ๆ จากอเมริกา

กระแสมสึเภาที่หนาวเหน็บได้พัดผ่านเทือกเขาฮอลลีวูด ทำให้เกิดเสียงครางเบา ๆ ในความเงียบแห่งขุนเขา และแม้ในเสียงลมนั้นก็เป็นความสงบเงียบด้วย ซึ่งเป็นความเงียบที่ลึกซึ้งกว่า

จากที่ที่เรายืนอยู่ซึ่งเป็นหน้าผาสูงสามารถมองเห็นลอสแอนเจลิส ซึ่งปกคลุมอยู่ด้วยหมอกมัวมัว สึเภา บ้านเรือนเตี้ย ๆ ทาสีขาว และมีหลังคาสีดำ

ความจริงเราสามารถมองเห็นเมืองได้ตลอดตั้งแต่ฮอลลีวูด ลอสแอนเจลิส และซานตามอนิกา เมืองแผดสามเมืองเห็นเป็นสึเภาอ่อน อยู่ในสายหมอกยามเช้า มันทึนบริเวณกว้างใหญ่ และไปสิ้นสุดลงที่ชายหาดซานตามอนิกา ต่อจากนั้นไปจนจรดขอบฟ้า เป็นแผ่นสีดำนองมหาสมุทรแปซิฟิก

ฉันกำลังจะจากที่นี่ไป และได้หวนคิดถึงหลายสิ่งหลายอย่างที่ฉันได้พบเห็นในช่วงเวลาสั้น ๆ

คิดถึง หิมะที่หนาวเย็นและขาวนุ่ม

คิดถึง ดอกป๊อปปี้สีเหลืองที่บ้านสะพรั่งทั่วตลอดเนินเขาแลงคัสเตอร์

คิดถึง มิตรสหายที่เปรียบพร้อมด้วยความมั่นใจ ซึ่งให้การต้อนรับอย่างดียิ่ง อย่างที่ฉันไม่เคยได้รับ และคิดว่าจะไม่ได้รับการต้อนรับที่อบอุ่นเช่นนี้ในที่อื่นใดอีก

คิดถึง ผู้คนในเมืองนี้ ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันทั่วไปแม้ในประเทศของฉัน คือใช้ชีวิตตามยถากรรมปล่อยให้เลื่อนไหลไปตามกระแสแห่งวัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง ใช้ชีวิตวันหนึ่ง ๆ อย่างเร่งรีบ แข่งแย่ง เห็นแก่ตัวแล้วกลับมานอนในห้องแคบ ๆ ซ้ำซากจำเจ ซึ่งแม้จะอยู่ไกลแต่ก็ห่างไกลอย่างสิ้นเชิง จากสรรพสำเนียงแห่งความสงบเงียบ ซึ่งก้องสะท้อนอยู่ตลอดเทือกเขาฮอลลีวูด

คิดถึง คีนที่ฉันได้เฝ้าดูคลื่นซัดหาดซานตามอนิกา.....วลา

.....

คิดถึง ยามพลบค่ำที่ทะเลทรายเนวาดา.....วลา

.....